Ч. 89 (11.057). Львів, пятниця 22. цвітня 1927. Pocztowa opłata [illegible] ryczałtem. Рік XLV

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОПУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 леї, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

„Не словами, але ділами".

Львів, 21. квітня 1927.

Потравневий президент польської держави І. Мосціцький висловився перед представником американської *„Assotiation Presse"* на тему тих актуальних питань в Польщі, які не лише цікавлять, але й хвилюють світ. Між іншим висловився він і на болючу „меншостеву" тему і то незвичайно оригінально, просто по муссолінівськи.

„Нашим змаганням — говорив він — є довести до приязних відносин з національними меншостями не словами, але ділами. Наш уряд признає рівноправними всіх польських громадян, усі меншости іншого походження, раси і віроісповідання, або всі групи, що є звязані зі собою вузлами економічними і культурними. Всяку співпрацю (*wszelkie wspóldziałanie*) для добра краю будемо підтримувати фактами, а не словами. Доведемо до гармонії всього нашого населення в Польщі без ніяких торговщицьких рахунків, не пропонуючи ніякої концесії і не вижидаючи негайної подяки або відплати. Одночасно не хочемо нікому давати привілеїв на чийсь кошт. Як лікарі змагаємо до уздоровлення цілого державного організму, зміцнюючи й оживлюючи гармонію серед населення."

Головним тоном заяви президента польської держави є змагання до наладження приязних відносин ділами, а не словами. Що це значить? Це значить, що досі всі польські уряди змагали до осягнення тієї мети якраз словами, а діла говорили що іншого, а вчинки були запереченням слів. Ствердження цього факту найвищим офіційним представником сучасної Польщі має своє значіння. Доперва цей уряд, зав. санаційний, якому патронує през. Мосціцький, має в програмі доводити до приязних відносин з „меншостями" не словами, але ділами. Уряд марш. Пілсудського признає рівноправними всіх „чужоплемінців" („меншости іншого походження"), всі меншости расові, віроісповідні, економічні і культурні. Очевидно, в цій ніби-то ясній і виразній заяві недостає порівнання. З ким рівноправними признає ці „меншости" польський уряд? З поляками, з пануючою нацією, чи лише признає їх „рівноправними" між собою?

На це питання не находимо відповіди у заяві президента польської держави, або вірніше: находимо її, але в користь тієї другої тези. Польський уряд признає тільки рівноправність „меншостей" між собою, а не їх рівність з пануючою нацією. А що це значить, хіба зайвим було би пояснювати. Зрештою, поясненням цеї другої тези є дальша частина президентської заяви, що набирає признак літійськости. Ніякої рівноправности з пануючою нацією нема, бож уряд тільки збирається підтримувати „всяку співпрацю для добра краю", маючи на увазі гармонію всього населення. Ясно, що розуміння „добра" є інше у посідачів влади, а інше у тих, що є предметом „гармонізаційних" змагань; інше у тих, що мають все, а інше у тих, що не мають нічого, — словом висловлюючись соціологічними термінами: інше у капіталістів усяких діб і засобів, а інше у „національно-меншостевого" пролетаріяту. Польський уряд не буде вдаватися в ніякі торги, треба розуміти — політичні, не буде пропонувати ніяких концесій і не вижидатиме негайної відплати чи подяки.

Можна би повитати таку авторітетну заяву, етичну в своїй основі, якби вона відповідала дійсности. Одначе з недавного минулого знаємо, що той уряд жваво шукав торговців і виявляв велику охоту до торгів. Тільки не найшовши їх (з огляду на всесторонну „недиспозицію" одного б. українського політика), мусів зробити відворот і то зовсім не по лінії етики. Бо замісць неетичних „торговщицьких рахунків" прийшло до підтримки й розбудови наємного кондотієрства цеї „гармонізаційної" політики, політичного кондотієрства найгіршої марки, себ-то хлібоїдщини.

Та не будемо вдаватися в аналізу цеї „гармонізаційної" акції, бо за це в цілости сконфісковано вчорашню статтю. Ствердимо тільки, що провідною думкою наміченої „гармонізації" є якась неясна, туманна амальгама „санації" в невідомій площині. В сутній частині заяви президента польської держави впадає в очі факт, що він зовсім не говорить про національности, з яких деякі йдуть в міліони громадян, тільки про „меншости іншого походження, раси і віроісповідання". Здається, що ця заява була адресована до грошевитих американських жидів і по суті мала на увазі польських жидів. Таким чином майбутня „гармонізаційна" політика польського уряду під батутою марш. Пілсудського має розвиватися на якійсь, ближче неозначеній анаціональній, польсько-інтернаціоналістичній основі.

Але які діла — в противенстві до слів — супровожають польську „гармонізаційну" політику? Важко дати відповідь на це питання. Діл поки-що ніхто не помічає, бо хібаж не можна іменем діл охрестити субвенціонування наємного кондотієрства чи оснування рептильних газеток (в останньому часі в Луцьку „Народний Вістник"), не згадуючи про політичні репресії. В ділянці політики освітньої і шкільної, церковної, господарської, кредитової, земельної, адміністраційної і т. і. — все остало по старому. Уряд марш. Пілсудського, що змагає до „приязних відносин з національними меншостями", в цілости санкціонував „здобутки" попередньої доби, урядів Грабських і Вітосів, і навіть пальцем не рушив, щоби привернути найелементарніші права і чисто людські умови життя для українського народу. Хіба, що ті „діла" ще перед нами, але і в такому випадку, на основі дотеперішньої практики, узмістовленої в „ліквідації" Білор. Громади, мусимо сказати собі: *„Timeo Danaos et dona ferentes"*.

Саботажі на Радянській Україні.

Офіціяльна енунціяція Чубаря.

На відбутому щойно Х. зїзді рад голова уряду УСРР Чубар одержав між іншими також письменний запит про те, чи останні пожежі на Україні не є ділом протирадянських чинників. На нього дав Чубар таку відповідь:

„У нас були пожежі, у нас було інколи нищення залізниць, заводів і т. ін. Ми деякі відомости маємо, що в цьому беруть участь деякі капіталістичні держави і в кожному разі агенти капіталістичних держав. Пожежі в деякій мірі ми можемо віднести на рахунок наших ворогів, а в деякій мірі, звичайно, ми мусимо віднести і на рахунок безгосподарности наших підприємств і тих товаришів, що кермують підприємствами. Не можна всього віднести на рахунок наших ворогів. Доводиться добру частину відносити на нашу безгосподарність, на нашу недбайливість. За останній час ми мали великі пожежі. Наприклад, пожежа канатної фабрики в Харкові, шкіряного заводу в Київі, цукрової фабрики в Сумах, заводу в Маріуполі і т. інше. І декого довелося затримати з тих, хто палив і хто намагався ще шкодити нашій роботі. Так наприклад затримали одного чоловіка, що прямо сказав, що він приїхав з певною метою шкодити нашій промисловости. Звичайно, що дальше слідство може викрити, звідки він приїхав, хто йому це доручив і тоді, звичайно, уряд мусить вжити певних заходів, щоб надалі не було до нас таких „делегатів".

З життя наших установ.

Народня Лічниця в 1926. р.

Народня Лічниця сповняє від 24 років культурно-гуманітарне лікарське завдання, подаючи лікарську поміч найбіднішим й малозаможним громадянам нашої нації в усяких недугах. В 1926 році зробила Н. Л. у своєму розвитку великий поступ, бо через княжий дар нашого мецената Митрополита Андрія Шептицького набула на власність гарну простору реальність з городом і фронтом до улиці 60 м. довжини будівельної площі при вулиці Петра Скарги ч. 4. в дуже догіднім місці в середині міста серед городів і близько комунікаційного осередку. Реальність надається дуже під будову й розбудову Народньої Лічниці. Н. Л. обмежує досі свою діяльність на амбуляторійне лічення хорих в ріжних недугах. Шпитальне лікування хорих у тяжких недугах і операційне лічення досі не можливе з причини браку приміщення для хорих.

В 1926 році ординувало в Н. Л. 12 лікарів, а то: на відділі внутрішніх недуг д-р Куровець, д-р Панчишин і д-р Гинилевич; на діточім відділі д-р Тупа-Надрагова, д-р Куровець і д-р Гинилевич; на хірургічнім відділі д-р Бурачинський, д-р Яків Зельцер; на відділі жіночих недуг д-р Подолинський і д-р О. Пелех; на відділі полових і шкірних недуг д-р Гринецький; на очнім відділі д-р Ігель. При хірургічнім відділі заведено під кінець 1926 року під управою д-ра Бурачинського дентистичний відділ, в якім працював д-р В. Бабій. — Д-р Музика виконував для хорих Н. Л. хемічно-бактерійні досліди виділин, видалин і крови хорих — для убогих даром, а для середньо-заможних за зниженою ціною.

В 1926 році лікувалося в Н. Л. 8144 хорих, яким уділено 18.911 лікарських порад, змін хірургічних перевязок і т. д. В разі потреби роблено хірургічні операції, у випадках, де хорі не потребували лежати. Найбільша фреквенція хорих була на відділі внутрішніх недуг, де лікувалося 3.748 хорих, відтак на хірургічнім 1739 і відділі горла, вуха і носа 828. Після народности було хорих 5.242 українців (64 прц.), 2083 Поляків (25 прц.), 721 жидів (9 прц.), 96 інших народностей як русскі, чехословаки, югославяне та німці (2 прц.). Хорі, які лікувалися у Н. Л., були з міста Львова, сумежних повітів а далі з усіх повітів Східної Галичини, Холмщини, Полісся і Волині.

У 1926 році збільшився інвентар лікарських приладів дуже значно, а то через закупно приладів на суму кругло 1000 зол. а крім цього наслідком дару Лікарської Спілки Українських Лікарів у Празі вартости около 2000 зол. п. Вартість цілого лікарського інвентара Н. Л. виносить тепер приблизно 6000 зол. п. Реальність з огородом вартує около 50.000 зол. п. готівка в касі 4.622 амер. дол. т. є 41.598 Готівка в твердій валюті зложена в Центро-Банку. Ціле майно Н. Л. виносить около 97.000 зол. п. Народня Лічниця існує, розвивається і прямує до ширшої розбудови і до будови шпиталю. З вкладок членських вплинуло за рік заледви 41 зол. п., добровільних датків на будову шпиталю 98·55 зол. Датки хорих, лічених в Н. Л. принесли 7.246·37 зол. п., шпитальний комітет в Празі дав 260 ам. дол.

Наведені цифри виказують яскраво, що загал української суспільности цілковито не інтересується українською високо-культурно-гуманітарною лікарською установою.

Самі хорі, що лікуються в лічниці, і заліана енергія гуртка лікарів-українців підтримують Н. Л., допомагають її розбудові і будові шпиталю при Н. Л. у Львові, потребу якого всі відчувають, а передовсім хорі і лікарі українці, студенти медицини, які потребують варстату до наукової праці, дальшого лікарського образування і научних дослідів. Шпитальний комітет розвивав доволі енергійну діяльність, та вислід як на таку ідейну і гуманітарну ціль, був марний. Загальні збори Н. Л., які відбулися 31. березня ц. р., одобрили діяльність управи Н. Л., висказали їй подяку та всім лікарям Н. Л., що цілий рік щодня по кілька годин безплатно жертвували свій труд у користь Нар. Лічниці.

Загальні збори висказали крім того щиру подяку адвокатам д-ру Евг. Гвоздецькому, д-ру Охримовичеві і д-ру О. Надраві за їх великий труд в упорядкуванні правних постанов набуття і звінтабулюванні реальности на Н. Л., а що вони зробили зовсім безінтересовно, безплатно з великою посвятою і стратою часу. Загальні збори висказалися енергійно за конечністю будови шпиталю при Н. Л. і в тій цілі вибрали спеціяльний комітет під проводом д-ра Евг. Бурачинського. На рік 1927 вибрано до нової управи: д-ра М. Вахнянина головою, о. крилошанина В. Томовича заступником голови, студ. мед. Кархута секретарем, д-ра Бурачинського скарбником, д-ра Курівця, Мих. Стефанівського, д-ра Надрагу, д-ра Подолинського, д-ра Пелеха, Мих. Галібея, членами Ради. До Дирекції ввійшли: д-р Куровець, як директор і д-р Бурачинський, як заступник директора.

Нововибрана управа Н. Л. і шпитальний комітет відкликуються отсим до українського громадянства в краю і поза гра-

чинами краю з проханням щедрих датків для товариства і на будову шпиталю при Н. Л. Загальні збори вирішили вже цього року приступити до будови першого павільону на 15 до 20 ліжок. Прохаємо тому: допоможіть нам до сповнення цієї пекучої лікарської потреби нашої нації. Гроші треба слати на руки д-ра Евг. Бурачинського, лікаря у Львові вул. Льва Сапіги ч. 25.

Вписуйтеся громадно в члени Н. Л. і при кожній нагоді не забувайте на одиноку українську лікарську народню інституцію, необхідну для розвитку потреб і добра лікарської науки в української нації.

За управу Народньої Лічниці у Львові:

д-р М. Вахнянин голова, студ. мед. *Кентут* секретар, *д-р Куровець*, *д-р Бурачинський* — директори.

З Національного Музею у Львові.

Великий наплив предметів: ікон, картин, річей з народнього побуту й культури, безнастанно побільшує й доповнює богацтво збірок Національного Музею. За перші місяці цього року число предметів, які вплинули до музею, зросло до 25.800 — коли при кінці 1926 р. було їх лише 25.385. Нові предмети одержує музей як дари, дорогою купна, або дорогою виміни за музейні видання.

Найбільше збогатилася музейна бібліотека новими виданнями по музейництву, мистецтву та історії друкарства — набула біля 300 книжок ціною біля 3000 зол.

Щоби запізнати громадянство з новими виданнями Радянської України, влаштовано в лютім виставу української та білоруської книжки. Вона обняла видання Української Академії Наук, Українського Інституту Книгознавства у Київі та Ін. Бел-Культ-а в Мінську, з останніх літ. Спеціяльний відділ присвячено виданням Української Автокефаль. Православ. Церкви. Та зацікавлення нашої громади було мале, бо протягом двох місяців, відвідало виставу всього 160 видців. — В іконописній лябораторії працює п. Мурашова над консерванцією ікон. Досі відновлено 17 ікон XVI в.

В етнографічному відділі почалася праця над збіркою писанок. Переводиться чищення й консервацію писанок та розкладається матеріял по місцевостям і повітам. Досі уложено часть гуцульських писанок (між ними збірку Вол. Шухевича) і сокальських. Щоби дати образ орнаментики галицьких писанок, перерисовується важніші. Зарисовано вже 96 найкращих представниць графічного мистецтва з ростинними орнаментами.

В найближчому часі відбудеться етнографічна вистава галицьких вишивок, збірки пп. Ольги й Ілярія Бачинських зі Стрия. Ця збірка вишивок роботи сільських артисток дає оригінальні зразки людової техніки народніх мотивів й кольористики.

Виставу доповнять килими збірки Нац. Музею і прикрасять етнографічні картини українських мистців.

Вистава буде відкрита після свят.

Т-во охорони воєнних могил.

Перед установчими зборами.

Після того, як влада затвердила статут „Т-ва охорони воєнних могил", ініціятори його, що підписали статут, скликали на день 19. ц. м. нараду гуртка людей, що інтересуються цією справою, щоб порозумітися в справі установчих зборів нового товариства, кандидатів до Головної Ради і діяльности Т-ва на найближчу мету. На нараді, що виявила рідку у нас одноцілість поглядів присутніх, вирішено отсе:

Установчі збори „Т-ва охорони воєнних могил" відбудуться в понеділок, дня 2. травня ц. р. в салі „Української Бесіди" в 6. годині вечером. На порядку зборів: 1) Отворення зборів — радн. С. Стеблецький. 2) Вибір президії. 3) Завдання „Т-ва охорони воєнних могил" — реферат д-ра І. Німчука. 4) Відчитання і пояснення статуту. 5) Вписи членів. 6) Вибір голови, 9 членів і 3 заступників Головної Ради та вибір 3 членів ревізійної комісії. 7) Устійнення членської вкладки. 8) Внески і запити.

Вибрана на загальних зборах Головна Рада Т-ва буде по статуту централею для цілого краю і для всіх своїх філій, що можуть основуватися там, де найдеться принайменше 10 членів Т-ва. В найкоротшому часі буде заснована філія Т-ва у Львові і в кількох повітових центрах, що вже звернулися до Львова по статути. Статути Т-ва вже друкуються і зараз по святах зачнеться їх розсилка по краю. Інтересовані можуть звертатися по статути на отсю (тимчасову) адресу: Львів, вул. Руська 18, II. пов. (Карпатія).

З приводу заповіджених установчих зборів „Т-ва охорони воєнних могил" у Львові треба надіятися, що українське громадянство, в зрозумінні ваги цього Т-ва, явиться численно на його зборах і підтримає його змагання з усіх сил. Бажане також, щоб на ці збори явилися й делегати провінції, щоб познайомилися тут на місці з великими завданням Т-ва і перевели їх чимскорше в діло у себе дома. Бо передбачена статутом праця Т-ва величезна і її ми мусимо виконати всі, поки не запізно.

Виборча ординація до самоврядних установ Сх. Галичини.

Варшава, 20. квітня 1927.

У міністерстві внутр. справ, під проводом дир. самоврядного департаменту Вайсбродa, почалась вчні конференція для обговорення справи виб. ординації до самоврядних установ у Сх. Галичині. Інтерпретація обовязуючої в Галичині виб. ординації походить із часів Австрії, а опісля доповнено її розпорядком польської ліквідаційної комісії у Кракові. Для установлення одноцілої інтерпретації скликано конференцію до Варшави. Беруть у ній участь начальники самоврядних установ воєвідства: краківського, львівського, станиславівського і тернопільського. Конференція потреває кілька днів.

Бльокада Китаю.

Берлін, 20. квітня 1927.

Кореспондент „Таг-у" повідомляє зі Шангаю, що після утворення нового японського уряду під проводом бар. Танако міжнародня політика Японії у відношенні до Китаю зовсім змінилася. Військові команданти пятьох великих заінтересованих держав нараджувалися в справі спільного пляну бльокади Китаю. Ухвалили подрібний плян бльокади, на основі якого і Японія має взяти чинну участь у бльокаді китайських побереж. Японські воєнні кораблі бльокуватимуть Ганкоу, а англійські Кю-Кіянг, Нанкін, Чінг-Канг і Ву-Гу. Крім того мають патролювати між Ганкоу і Шангаєм.

Льондон, 20. квітня 1927.

У звязи з урядовим перенятттям влади над Пекіном і околицею марш. Чанг-Цо-Лін предложив закордонним посольствам взяти на себе охорону посольської дільниці в Пекіні. Пекінський уряд відкидає всякі домагання СРСР., які большевики ставлять у звязи з ревізією, переведеною в большевицькій амбасаді у Пекіні.

Льондон, 20. квітня 1927.

Утворення Чанг-Кай-Шеком нового уряду в Нанкіні збільшило хаос у Китаю. Чанг-Кай-Шек запевнив собі піддержку у Кантоні і Шангаю, а також у великих осередках півд. провінцій. Зате давній кантонський уряд, що тепер є у Ганкоу, є в руках Чанг-Шена і Чін-Кіянга. Оба уряди в Ганкоу і в Нанкіні почали військову акцію: Чанг-Кай-Шек хоче заняти Ганкоу, а давній кантонський уряд звертається проти Нанкіну.

Льондон, 20. квітня 1927.

Чанг-Кай-Шек думає і дальше вести кампанію проти півн. уряду. Чанг-Кай-Шек має 300.000 армію, тому не боїться офензиви військ, вірних урядові в Ганкоу. Новий уряд у Нанкіні бажає вдержувати приязні взаємини з усіми державами, домагається лише уневажнення несправедливих трактатів. У Шангаю покарано смертю около 100 комуністів.

Страйк вуглекопів в Англії?

Льондон, 20. квітня 1927.

В англійських господарських колах числяться з вибухом нової вуглевої крізи — в червні або липні ц. р., тому, що власники для покриття коштів штрайку хочуть ще більше зредукувати платні. Ген. секретар союзу шахтярів Кук у промові зазначив що профсоюзи мусять бути готові до участи в солідній акції шахтярів.

Воєнні приготування в Альбанії.

Льондон, 20 квітня 1927.

„Юнайтед Прес" довідується з Атен, що в Альбанії переводяться зовсім явно воєнні приготування. Три баталіони піхоти відійшли з Ельбасану на югославянський кордон.

Замкнення румунського парляменту.

Букарешт, 20. квітня 1927.

На засіданні парляменту през. ради міністрів ген. Авереску, після відчитання відручного письма короля про замкнення палати, у промові зазначив, що про здоровля короля кружляли ріжні чутки. Кріза в здоровлі короля проминула, так, що при отворенні найближчої сесії парляменту король сам відчитає відручне письмо.

Монархія на Мадярщині.

Будапешт, 20. квітня 1927.

На зборах заявив кн. Йосиф, що піддержуватиме Мадярщину в її змаганнях до привернення корони св. Степана, щоби знову найшлася у своїй 100-літній славі.

Шпіонажа на Словаччині!

Кошиці, 20. квітня 1927.

Словацька поліція впала тут на слід шпіонської акції, якою керував народній учитель Туга. Шпіонажу ведено в користь Мадярщини. Туга нібито одержував на шпіонажу гроші від якоїсь жінки.

Катастрофа в церкві.

20 убитих.

Лісбона, 20. квітня 1927.

У велику суботу підчас богослужения завалилася стеля тутешнього собору. Румовище засипало сотки людей. Богато з них згинуло на місці. Видобуто вже 20 убитих, 30 тяжко ранених, лекше ранених було около 400 людей.

Нагальна буря в Київі.

Київ, 20. квітня 1927.

Над Київом лютувала нагальна буря. Кільканацять громів ударило в середмістя. Один із них ударив у Софійський собор і стопив та знищив часть одної бані. Буря була така страшна, що мусіли здержати трамваєвий рух.

Біржа.

Гроші.

Курс доляра 8·94.

РОМАН ДМОХОВСЬКИЙ.

Морд на Голгофті.

(Розпяття Христа в правничім освітленні.)

(Докінчення.)

І як з одної сторони жидівське судівництво, хоч не позбавлене ще теократичного впливу, всеж таки було піднесене великим творцем пентатевху на висоту цивілізаційного поступу — так з другої сторони клясичне судівництво римлян, пливуче з животворного джерела правничого генія латинського імени, зовсім не дописало в справі Ісуса. З того всього нічого остаточно не залишилося крім нікчемної нетолеранції, та сліпої мести жидівської касти духовників й нужденної непорадности римського прокуратора, котрий без правильного переслухання, без переведення обовязуючого карного поступования, без доказів вини, ба навіть без присуду видав невинно обвинуваченого на поталу Його гонителів.

Вже засаднича квестія компетенції є на підставі кожному доступних джерел, по думці Россаді, зовсім вияснена. Не висока Рада Синедріону, тільки одинока римська влада, отже в данному випадку прокуратор Риму як остання рішаюча інстанція був покликаний до засідання в суді над Ісусом тому, що по думці обвинувачення, був це злочин, який загрожував карою смерти, отже злочин підлягаючий компетенції римської влади. Саме увязнення Ісуса було виконанням неправної, сторонничої ухвали Синедріону, тому, що жидівські власти після обовязуючих законів не мали права видавати приказу на увязнення.

Обвинувачення йде — після хвилевої потреби — раз в напрямі злочину бунту — то знов в напрямі обиди Бога. В поступованні перед Синедріоном обвинувачення за злочин бунту через недостачу доказів упадає, однак перед Пилатом висувають жиди це обвинувачення на перше місце тому, бо дійшли до переконання, що прокуратор Риму в мнимій обиді Бога не був би добачив злочину загроженого карою смерти.

Поступовання перед Синедріоном було одним звеном похибок і юридичних неправильностей, як у формальнім так і в мериторичнім розумінні. Пилат, що від самого початку старався викрутитися з тої цілої афери, не переслухав ані одного свідка, не взяв під розвагу жадного доказу, не видав жадного вироку, а вкінці передав обвинуваченого Його гнобителям, хоч був переконаний про Його невинність.

Розправа а опісля засуд Ісуса була, на думку Россаді, наругою над писаним і неписаним правом; — Ісуса не суджено і не покарано, але прямо в огидний спосіб замордовано. Жидівські духовники порішили Його смерть вже надовго перед розправою, а представник римської влади нічого не зарядив, щоби могло спрямувати справедливість на дорогу її законного рішення. Книжку Россаді переведено, як вже я згадав, майже на всі европейські мови і хоч вона є призначена в першій мірі для правників, то і люди нефахові можуть з неї богато скористати.

І не можна автора посуджувати за якусь зарозумілість, що присвячує свій науковий твір тим, які живуть, не знаючи цілу свого життя, що стогнуть не в убожестві, але темноті душі, з якої не спасе їх ніяка фарисейська справедливість.

Є цей твір коротким повторенням книг Нового Завіту, уложений правником, що є рівночасно мистцем слова. Про те хіба найліпше свідчить той розділ, в якім він переводить паралелю між розпяттям Ісуса і страченням Савонаролі.

Єронім Савонаролa, уроджений 21/9 1452 в Ферарі, походив з аристократичної родини. Великих спосібностей — студіював медицину — однак вже в 19 році життя залишив ці студії, а захоплений творами св. Томи з Аквіну вступив до монастиря. Ставши в 23 році життя священиком, в огненних промовах виступав проти страшної деморалізації латинського духовенства, а навіть проти папи Олександра VI. Борджія. Папа цей хотів наділити Савонаролю кардинальською пурпурою, думаючи, що в цей спосіб приборкає Савонаролю — однак Савонарола ту пропозицію з обуренням відкинув. Ставлений на приказ тогож папи перед духовний суд своєю переконуючою вимовою впровадив суддів у клопіт, які не могли добачитись в його поведенні вини. Кардинал Ромолінс, котрий проводив цьому судові — казав взяти Савонаролю на тортури. Ті тортури під особистою контролею кардинала Ромолінса були такі страшні, що Савонарола признався до мнимої вини, яке то признання опісля відкликав. Врешті при допомозі сфальшованих актів і на приказ папи Олександра VI. засудили його на кару смерти. Дня 23. травня 1498 повішено Саванаролю з двома монахами на площі *„Piazza della Signoria"*, а опісля тіла їх на кострі спалено. Савонарола є автором численних, дуже цінних праць з обсягу аскези.

Ті, що судили Савонаролю, не є, як каже Россаді, розумнішими, ані толерантнішими від фарисеїв, а історія була не менше пересудною і не більше справедливою як синедріон. Кардинал Ромолінс, представник римського понтифікату при страченні Савонаролі не полишається своєю огидністю (*Ruchlosigkeit*) і безсовістністю (*Gewissenslosigkeit*) по заду Каяфи, представника єрусалимського понтифікату при страченні Ісуса. Таксамо як на площі *„Piazza Della Signoria"*, так на Голгофті перед лицем Єрусалиму доповнено нікчемний морд в імени справедливости. Бо справедливість стародавня *„iustitia"*, це хіба найсумніше стверджения в творі Россаді, є найбільшою брехнею культури.

На допомогу політичним вязням.

Перед святами Воскресения пригадуємо нашому громадянству на тих, що опинилися наслідком нашого важкого лихоліття за тюремною решіткою. Їм не доведеться витати ні разом з усею українською громадою, ні навіть разом зі своєю родиною того великого свята весни. Позбавлені свободи, а навіть можности оглядати очима ясні проміні весняного сонця терплять не тільки фізичні, але й моральні муки, які відомі лише тому, хто колинебудь був політичним вязнем у сусідській тюрмі.

Кожний нарід, що бореться за свою свободу, знає, що це політичні вязні. Мали їх всі народи, що були колись поневолені, а тепер вільні. Мали їх і чехи і поляки, мали їх і болгари, серби, ірляндці — маємо і ми. І всі народи цінили їхнє геройство, їхню посвяту за ідеали, берегли їхню память і оточували опікою.

За тюремними решітками польських вязниць перебуває богато українських політичних вязнів: одні відбувають кару, інші вичікують суду. За них не сміє забути наше громадянство й у формі добровільних датків на облекшення їхніх тюремних злиднів мусить їм матеріяльно допомогти. Відповідною нагодою до того є Свято Воскресения. Датки належить слати на адресу: „Дністер", Львів, Руська 20, з дописокою „Для політичних вязнів".

НОВИНКИ.

— Почтові складанки розсилаємо в линішним числом, та просимо П. Т. передплатників негайно відновляти передплату, щоби не було перерви у висилці часопису. Передплату належить присилати прямо до Адміністрації, яка на місяць травень 1927 р. виносить 4·50 золотих.

— Конфіската. У вчорашньому числі „Діла" сконфісковано в цілости передову статтю п. з. „Кертична робота", яка займалася тактикою завойовника у відношенні до поневоленого. Це 35-та чергова конфіската в цьому році.

— Український Театр И. Стадника лишається у Львові на українські свята. Всі вистави в салі Лисенка в год. 7·30 вечером. В неділю 24. с. м. повторить театр оперетку „Орлов" у давній обсаді, в понеділок 25. ц. м. виставить оперетку „Графиня Маріца" в концертовій обсаді з участю пань Орлян, Стефи Стадник, Барничевої, Залуцької і ін. та панів Залуцького, Неділка, Рубчака, Старика, Яреми й ін. Танці й еволюції в артистичному виконанні. У вівторок 26. ц. м. дві останні вистави. В годині 3 пополудні по знижених цінах оперетка Легара „Кльокльо", а вечером 7·30 премієра голосної трагедії Вільдганса „Кохання". — Білети на всі вистави продає відтепер „Союзний Базар", а в день вистав від 10-ої до 1-шої і від 5-ої до початку вистави каса театру.

— Великодні і Різдвяні ферії для українського учительства. Наслідком інтервенції делегатів ВПУУ. у міністра освіти д-ра Добруцького видало міністерство дня 25. III. обіжник до Ч. 5183/27. опублікований кураторією Л. Ш. О.8. IY. 1927 р. до Ч. О—935/27 такого змісту: Учительство греко-католицького і православного віроісповідання, працюючи в таких школах і заведених, в котрих у часі свят по старому стилю відбувається нормальна наука, має бути звільнене в часі свят Різдвяних на час від 6. до 9. січня включно, а в часі свят Великодних від великої суботи до вівтірка Великодного включно. — Учительство, що бажало би провести свята поза своїм постійним місцем замешкання, має бути звільнене від шкільних занять дня 5. січня, а також у Великодну пятницю. Про намірений виїзд інтересовані обовязані бодай на тиждень наперед повідомити шкільного інспектора через управу школи. Звільнення від заняття у вище наведеному часі в приміненні до учительства, котрого це дотичить, не є відпусткою.

— Ріжні рекорди. Вже нині туристичні бюра у Франції знають, що в літі приїде до Франції 1,140.000 мандрівних гостей, з Америки та Англії. — У Ню Йорку відбувся цими днями шлюб 58-літнього містера (прізвище байдуже) з 48-літньою місіс, які розвелись тому 23 літа; зійшовшись випадково в хаті своєї доньки, підчас забави з внуками, сподобались собі знову і помирились. — Цими днями призначено генералом армії ірляндської вільної держави Сін Мекеона. Є це досить рідка військова каріра: Мекеон був до 1920 р. ковалем у своїм селі. У боротьбі революційних республиканських військ Де Валери він став хутко майором. Попавши в полон, був засуджений на смерть противниками, а після мира випущений на волю, вернувся знову до військової служби. — Двох американських летунів Акоста і Чемберлен установили новий рекорд довжини лету: 45 годин 11 хвилин і 11 секунд. Вони попробують здобути нагороду 25.000 дол. за перелет океану від Ню Йорку до Парижа.

— Сучасний бандитизм. Підчас Великодних свят берлінські злодії зробили поліції несподіванку: вони вирізали в союзі поліційних урядовців діру у міцних дверях, виважили замок і дістались до каси, яку відчинили. На жаль, за цей майстерний влом дістали тільки 150 марок. Ще смілившії були шведські бандити в Гетеборгу, де в „Народнім Банку" у Велику пятницю, вжили всіх модерних засобів, до динаміту включно. Вибухові матеріяли приготовили підчас урядових годин і ключі від ріжних входів мали при собі. Одначе динамітовий вибух не зломив головних сталевих дверей від каси, де лежало чверть міліона корон, і вломники мусіли втікати без гонорару.

— Каріера боксера. Французький боксер Карпантіє, що кілька літ тому здобув титул світового мистця, знеохочений здається останньою програною рішив змінити професію. Він виступає тепер у великім париськім кабаретовім театрі як боксер, борець і... оперовий співак. Він відкрив у себе голос, який не є такий сильний, як він сам, але такийже як він приємний і веселий. При цьому Карпантіє ще й гарно танцює. Париська публика зовсім не розчарована тим, що бог пястука чарує тепер іншими прикметами, хоча й слабшими.

— Для філятелістів. У Відні продав цими днями відділ марок у „Доротеум" дві марки за 24 і пів міліона корон. Перша була це перештемпльована 45 ц. марка Льомбардія-Венеція 1850 з повним „хрестом Андрія", продана за 8 і пів міл. корон. Друга, за яку заплатили 14.000 шілінгів, була ще рідша, також з 1850 р. за 9 крайцарів, перебита теж на відворотнім боці. Вона має бути четвертим істнуючим примірником у світі. Найшла її випадково жінка якогось залізничника у Кляґенфурті. Отже хто не в силі збирати нині золотих, нехай бодай збирає марки.

— Майно Вільгельма II. Один берлінський часопис приносить цікаву інформацію про приватне майно бувш. кайзера: воно варт нині приблизно 50 міл. нім. мар. Воно придбане здебільша з його т. зв. „цивільної листи", ощаджене ним особисто у вкладах у найріжнородніші акції на чужинні папери. Яких 7 міл. є на першорядних берлінських гіпотеках. Пруське міністерство фінансів не піддавало в сумнів прав Вільгельма до цього майна.

— З жіночих рекордів. Англійський парлямент приняв закон про поширення жіночих виборчих прав. На підставі дотерішнього виборчого закону право голосу мало 11,800.000 мущин і 8,900.000 жінок. Новий закон дає доступ до урни ще новим 5 міліонам жінок, між якими є 2 міл. у віці понад 30 літ. Отже при найближчих виборах матиме право голосу 11,800.000 мущин і 13,926.000 жінок, себто жінок на 2,126.000 більше!

— Знеохочена сучасність. 43-літний адвокат у Будапешті, д-р Артур Шіртес, відомий як автор талановитих юридичних студій, повісився, залишивши лист: він не в силі довше глядіти на сучасне життя. З його творів відомі „Теорія суспільного права", „Суспільна організація", „Правознавство культурною силою", „Психольогія опінії".

— Світова всячина. Комісар закорд. справ СРСР. Чічерін пише на Рівієрі свої спомини, які вийдуть книжкою при кінці цього року. — Утік у світ з Цюриху 33-літній банковий касієр Кеслер, узявши 560.000 шв. фр.; за ці гарні гроші він хоче спокійно доживати віку, а йому не дають. — Помер англійський маляр Генрі Голідей у 90 р. життя в Льондоні. По всьому світі в тисячах репродукцій знають один його образ „Дант і Беатріче на мості у Фльоренції". — У Букарешті виставлять щойно тепер першу румунську оперу „Алькодор", якої автором є проф. консерваторії Віктор Георґію. То з нами не є ще так зле! — Помер бувший довголітний дорадник Леопольда II. барон Гофіне, який відгравав більшу ролю як міністри, хоча не займав ніякого становища. — В Еспанії, провінції Цуенца провалився під землю оливковий ліс, лишаючи по собі яму на 160 м. — Бетовенівські свята у Відні мали менше гостей як сподіялись: приїхало всього 700 осіб, з чого третина з Німеччини. Англійців було лише 80 осіб. — У Ленінграді почнеться небавком будова найбільшого шпиталю в світі, на просторі 10 десятин: кімнати будуть відділені від себе шкляними стінами.

— Михайло Голинський співає в суботу 23. квітня (3-та год. пополудні) партію Йонтка в опері Монюшка „Галька" на сцені львівського міського театру.

— Страсні псальми відспіває Львівський Співацький Гурток „Сурма" під проводом п. Т. Купчинського у Велику Пятницю в 6 годині вечером в церкві св. Параскевії на жовківськім передмісті. В програму концерту входять: 1) Бортнянського „Благообразний Иосиф", 2) Веделя „Покаянія отверзи ми двері", 3) Кошиця „Виджу Тя на кресті", 4) Бортнянського а) „Блаженні людіє", б) „Скажи ми Господи кончину мою", 5) Азієва: а) „Душе моя"!, б) „Вечери Твоея тайния", 6) Рудковського „Бі же час, яко шестий". — Добровільні датки, що будуть зложені при цій нагоді, призначується на фонд будови „Народнього Дому" на Жовківськім.

Великдень — день радости та чи у всіх? Як можуть тішитися бездомні сиротята і бідні вдовиці по священиках, коли не мають даху над головою? Зробім великодну збірку для них з нагоди великого свята Христового і отрім їх сльози сирітські та вдовичі. А призбирані жертви шлім на дім для них до Львова, на Домініканську ч. 11.

Дописи.

Турка н. Ст. (*Руїнник українського шкільництва*). Відомий нашому громадянству шкільний інспектор В. Бережницький не залишає своїх подвигів в нищенні українського шкільництва в повіті. Поминувши те, що безнастанно переслідує українське учительство, що протягом свого трилітнього урядування не заіменував ні одної української сили, а тільки досить їх неслушно зредукував і попереносив — він тепер взявся знищити останки шкіл з нібито українською викладовою мовою. Заохочений самим Марцелім Прушинським, який дня 4. квітня ц. р. прибув до Турки — якого мимоходом кажучи п. Бережницький сердечно витав і прощав, — він ужив аж пяньствової поліції для терроризування населення за підписанням польських декларацій там, де ще видніють українські школи. Мало це місце минувшого року в Яблінці Вижній, Шандрівці, Жукотині, Вовчім, Ясінці масовій, а тепер діється те саме по інших селах. Як доказ нехай послужить факт, що дня 14. квітня ц. р. зявився у начальника громади Івана Куприча в Яблінці нижній заступник коменданта турчанського постерунку поліції і предкладаючи йому 15 деклярацій на українських бляикетах, домагаючихся введення державної мови навчання і одну виповнену на взір — зажадав рішучо: „*Musicie mnie podpisać te deklaracje, bo wasze deklaracje z przed dwu lat są nieważne*". На інтервенцію в старостві і повітовім комісаріяті державної поліції як староста так і комісар поліції заявили, що такого поручення функціонарам поліції не давали і в цій справі видадуть відповідні зарядження. Є прилюдною тайною, що згадані українські деклярації дістає поліція від інспектора Бережницького, котрий, не зважаючи на заборону Кураторії, є все в як найтіснішім контакті з державною поліцією і тому нотуємо цей факт як яркий доказ надужиття влади, а рівночасно звертаємо увагу нашого громадянства, щоби пильно стежило за руїнницькою діяльністю шкільного інспектора Бережницького і на кожному кроці її паралізувало. — *Микита Турок.*

Надвірна. (*Маємо вже свою читальняну салю! — Чому не можна її як слід випосажити? — Концерт п-і Цибрівської і п. М. Лепкого. — Демаґоґи і крикуни не перевелися*) Темпо культурного руху в надвірнянськім повіті стало бити живіше. Як з одної сторони збори УНДО. відновили порвані воєнним лихоліттям звязки орґанізації і політичного освідомлення й заставили знову населення повіту до орґанізаційної праці, так з другої сторони відважний крок читальні „Просвіти" в Надвірній, котра рішила за дотепною вказівкою „Верхепу наших днів" перебудувати половину читальняного будинку на салю, розбудив приспаний культурний рух. Проти малодушних міркувань переведено у горячковім темпі протягом листопада і половини грудня 1926 р. перебудову і вже в дні 19. грудня 1926 р. наймолодше покоління, шкільна дітвора, могло тішитися гостиною св. Николая в своїй власній хаті. Як виглядала ця гостина в своїй хаті, говорить за себе факт, що сама роздача подарунків тревала 2 години. Зусилля „Просвіти" перевести культурно-освітнє діло згуртували в Надвірній без вимку всю нашу суспільність. Ніяка робота не викликала досі такої однодушности й запалу. Міщанство поспішило до роботи при звоженні матеріялів, старша молодь відроблювала ріжні толоки, навіть дітвора помагала при порядкуванні матеріялу, вивоженні звалених стін і т. д., а інтеліґенція складала щедрі датки. Незабутніми будуть тодішні засідання виділу чит. „Просвіти", що згуртували всю без вимку інтеліґенцію, яка без зайвих дискусій і радою і грошем однодушно піддержувала зачате діло. Вибудована за плянами і вказівками інж. Цибрівського саля показалася на причуд акустичною, вповні вистарчаючою на тутешні вистави і збори, вигідною, бо має гарну, хоч малу сцену і добудовані дві театральні гардероби, що підносить з признанням навіть поляки й жиди, які вже з неї на свої вистави користали. До будови салі приступила читальня з дуже скупими фондами: всього 1.700 зол. із збірок, а кошти перебудови вийдуть на около 4.000 зол. Більша часть довгу вже сплачена. Головною журбою виділу є тепер старання, щоб якнайскорше сплатити весь довг і випосажити салю і сцену. І тут, коли ходить тільки про викінчення діла, чит. „Просвіти" стрічає неожидані трудноші. Нема видно у нас культурного діла, яке не обійшлобся без ворогів. Першим ворогом є, на жаль, частина нашої молоді. Вона досі розуміла добре поділ праці в суспільности, але відколи замешкав у Надвірній п. СК., починає добачувати в своїм старшім браті-інтеліґенті ворога і на роботу, до котрої з запалом приступила, дивиться тепер байдужно чи навіть з погордою, гейби на щось чуже. Смішно, що деякі люди вишукують серед своєї тяжко працюючої, незаможної інтеліґенції „буржуїв" і замість братися до викінчення роботи інтригують, терроризують членів читальні і викликують між старшим міщанством неголування і роздори. От і тому сцена не готова, от і тому треба платити чужого робітника, бо свій кажe собі вдвоє стільки заплатити, що чужий, ще й каже: „Для панів працюю", так, якби то читальня не була для нього, а для інтеліґенції. — Другим ворогом — хтож би, як не наш „сусід"? Другу половину будинку читальні ще від 1920 р. *iure caduco* заняла Повітова Рада Шкільна і не уступає, не зважаючи на численні протести до міністерства і кураторії. Осталася в читальнянім домі тільки одна мала переходова кімната, в якій нема поміщення ані для читальні ані для інших товариств. Хоча в Надвірній доволі приватних помешкань, хоча Раді Шкільній оферовано аж два вільні льокалі, то шкільний інспектор воліє правом „побідника" відсиджувати свою реквізицію. Становище шкільного інспектора викликує тут загальне обурення, бож кожний бачить в тім просте насильство, покриване кураторією в добі осланеної „санації". — В ново-побудованій салі відбувся 27. березня перший прегарний концерт пяністки п. Цибрівської й артиста-скрипака п. Михайла Лепкого зі Станиславова при акомпаніяменті п-і Звяжінської. Своїм добором і виконанням точок програми виконавці перевищали значно те, що зветься „провінціональним концертом". Такого концерту не повстидавсяб напевно ані Станиславів ані Львів. Концерт стягнув усю музикальну публику нашого міста без ріжниці народности. Поважний дохід призначили концертанти в цілости на викінчення салі, за що читальня складає їм на цьому місці сердечну подяку. — За пару місяців будуть загальні збори читальні. Замісць подяки за свій труд — буде виділ по всякій правдоподібности збирати вигукування і погрози від наших ліпюхів, усяких доморослих молодих партійників зпід ріжних заізд та численних тепер усюди демаґоґів. На жаль, таке вже у нас завелося, що всяке оправдане й неоправдане невдоволення виладовується виключно на тих, що справді працюють для добра „меншого брата", для його морального й духового піднесення.

Камінка Струмилова. (*Свято Шевченка*). Серед непроглядної тьми, серед червів, хробів і всяких насікомих, що цілими купами жирують на народнім орґанізмі Камінеччини, все таки час до часу блисне і ясний промінь життєтворчого сонця. Таким ясним проміньчиком є щорічний Шевченківський концерт, який цього року відбувся в ясну сонячну днину 27. березня у просторій, по мистецьки прибраній салі „Народнього Дому". Концерт відбувся виключно міщанськими силами, з вимком святочної промови, яку виголосив місцевий адвокат д-р Лев Хомінський. На битком наповненій салі бачили ми місцевих міщан, ремісників і зарібників, з яких богато прийшло святочно убраних. Поважний і святочний настрій перебивали одинаковож темні духи Ганджі Андибера, яких насильно треба було приводити до порядку. На жаль, передні місця салі, призначені для верхів нашого громадянства, світили пустками. Інтеліґенція чомусь того дня вимазала себе з рядів громадянства. З місцевих не бачили ми наших лікарів, професорів середньої школи, а навіть з духовенства і їх родин богато волю лишитись дома. З сільської інтеліґенції видно було лише двох старших священиків і чотири особи зпоміж народнього учительства. Замісць сільської інтеліґенції видно було селян і селянок навіть з подальших сіл, і це одно було дуже потішаюче. В два дні пізніше, як і в кожний торговий день, видно було майже в комплеті сільське ду-

ловенство і значну частину учительства, як по торговиці звивалися поміж жидівськими пікарями, а опісля деякі з них на радощах добре пороблених інтересів заривалися в шиночку п. В. Виконавцем святочного концерту, в першій мірі п. Е. Пехнюкові, що своєю впертою і посідовною працею випроваджував нам пердину за перлиною нашої, тої і давнішої, музикально-вокальної творчости, належиться повне признання. Грімкі оплески наймешого брата нехай будуть і диригентові і виконавцям милішою нагородою, як не все щирі похвали тих, що повинні все світити добрим прикладом. Миле враження на естраді серед зелені і пишно вбраного погруддя Шевченка робили гарні хористки в богатих народніх строях. Серед численних точок святочної програми особливо врізалися в память сопранове сольо панни Процикінової і декламація панни Косаревичівної. Жалувати належить, що святочна промова не підходила до рівня більшости слухачів, а була приготова більше для тих, що їх на салі не було.

Літературний куток.

— Ленінградський Александрівський театр, який колись славився виставами пєс Шекспіра у повнім тексті, вставив тепер „Генриха IV." (дві частині) в основній ремоделерній перерібці п. з. „Сер Джон Фальштаф"; князя переробив режісер на ідіота, а Фальштафа на представника пролетаріяту з ясним, здоровим розумом і чистим серцем. Навіть ленінградські „Правда" та „Красная Газета" признали таку поправку Шекспіра зовсім невдатною.

— Вже вийшла з друку травнева книга „ЛІТЕР.-НАУК. ВІСТНИКА", яка опріч Шевченкіяни (статті П. Богацького, Д. Донцова) містить м. ін. оригінальну, ніде не друковану статтю знаного приятеля України д-ра П. Рорбаха про актуальні події в Китаю.

— Едвард Виломовський у Станиславові переклав на польську мову три поеми Шевченка: „Тополю", „Наймичку" й „Утоплену". Характеристичне для наших відносин, що на згадані переклади не може найти ніде накладця, хоч вони на це по оцінці знавців заслугувалиб.

— „Лідове Новіни" пригадали участь Т. Г. Масарика в цікавій анкеті, розписаній у 1906 р. журналом *„Neue Blätter für Literatur u. Kunst"* на тему: „Які 10 книжок з европейської літератури вважаєте найкращими?" Масарик дав таку відповідь: добру збірку народніх пісень (без вказання, якої нації); *Leigh Hunt „The Religion of the heart"* (Релігія серця), *Peter Paine Rights of man"* (Права людини), Берисона „Одноженство і богатоженство", Вандервельде „Алькоголізм", Шарльоти Бронте „Віолета", Шекспіра „Буря", Гетого „Правда та поезія", Достоєвського „Ідіот" і Е. Браунінга „Аврора Лей". Скільки є в европейській літературі „найкращих книжок", про які чуєте вперше, правда? — Як нам відомо, трохи подібну анкету розписав саме тепер між нашими письменниками львівський двотижневик „Світ".

Зі спорту.

Україна—Лехія.

В неділю 24. квітня і в понеділок 25. квітня відбудуться змагання в копаному мячі між А-клясовою дружиною „Лехія" й „Україною". Недільні змагання відбудуться на площі 40. п. п. (Погулянка, доїзд трамваєм 3, 6, 7). Змагання понеділкові відбудуться на площі Сокола-Батька. Початок гри в обох днях в год. 4. пополудні. Можна надіятися, що при сприяючій погоді львівська публика явиться численно на цих змаганнях і цього не пожалує. Перемога „України" кваліфікувалаб українську одинацятку на справді першоклясну дружину у Львові, а з тим і в цілій Галичині.

З Української Книжкової Палати.

До всіх українських Видавництв та Редакцій українських часописів поза межами УРСР.

„Літопис Українського Друку", журнал Української Книжкової Палати, починаючи з 1924 р. вміщає бібліографічні дані про всі видання, що виходять в межах УРСР. Книжкова Палата одержує в обовязковому порядкові від усіх видавців УРСР, хто вони не булиб, встановлену законом кількість обовязкових примірників з кожного витвору друку: цим шляхом підведено міцну й певну базу під бібліографічну роботу Книжкової Палати.

Але видавництва, що звязані з українською культурою, продукують українську книгу й часописи, розкидані по українських землях, що не входять до складу УРСР та по ріжних країнах Европи й Америки. Тому Українська Книжкова Палата вирішила поширити свою реєстраційно-бібліографічну роботу не тільки на видання всіма мовами, що виходять в межах Радянської України, але й на видання, що виходять українською мовою по всіх країнах світу. Поруч з тим, по можливости, Українська Книжкова Палата збиратиме й реєструватиме видання, що вийшли іншими мовами, але присвячені Україні та українському питанню. В світовій бібліографічній практиці цей принцип поширювання розуміння державної бібліографії вже практикується по деяких країнах (Польща, Еспанія, Німеччина і ін.).

З цією метою Палата звертається до Вас, а також до всіх українських видавництв та книгарень, що працюють поза межами УРСР, з ласкавим проханням регулярно надсилати на її адресу по одному примірнику своїх видань, незалежно від їхнього наукового та політичного змісту, для бібліографічного опрацювання та опублікування на сторінках „Літопису Українського Друку", а також, по можливости, висилати їй повні комплекти видань за минулі роки і тим допомогти їй в її великій культурній роботі збирання та вивчення українського слова в світовому розмірі.

Всім видавництвам, що відгукнуться на цей заклик, висилатиметься безкоштовно „Літопис Українського Друку", а також інші видання Української Книжкової Палати.

Адреса Української Книжкової Палати: УРСР, Харків, вул. Артема 29.

Українська Книжкова Палата:

М. Годкевич директор. *Ю. Никифорук* секретар.

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Українського Нового Театру.

Красностав:
21. IV. Маруся Богуславка.
22. IV. Вій.
23. IV. Чесна Сузанна.
24. IV. Дні нашого життя.
Холм:
25. IV. Маруся Богуславка.
26. IV. Вій.
27. IV. Чесна Сузанна.
28. IV. Запорожець за Дунаєм.
Райовец:
29. IV. Барон Кіммель.
30. IV. Ніч під Івана Купала. 1818 2-?

Порядок Богослужень в церкві Успенія Пр. Діви Марії (Волоській). Великий четвер. Год. 8·3 : Сл. Б. Василія Вел. Год. 6. вечером: Страсти Г. Н. І. Хр. — Велика пятниця. Год. 8·30 рано: Царські часи. Год. 11. рано: Вечірня. Год. 12. рано: Обхід з Плащаницею. Год. 6. вечером: Псальми, Надгробна Утреня. — Велика субота. Год. 8·30 рано: Служба Божа св. Василія Вел. — Світле Воскресения Г. Н. І. Хр. Год. 4·30 рано: Надгробне, обхід і Воскресна Утреня. Год. 10. рано: Співана Служба Божа. Читані Служби Божі що години від 6. рано почавши. Послідна читана Сл. Б. о год. 12-ій. Год. 4·30 попол. Вечірня і проповідь. — Світлий понеділок і второк. Всі Богослуження як звичайно т. є о год. 6. рано Утреня і 1-а читана Служба Божа, о год. 10. рано співана Служба Божа і проповідь, о год. 12. рано читана Служба Божа, о год. 4. попол. Вечірня і проповідь. — Львів, дня 29. квітня 1926. — *Управа парохії.* 2—1

Товариші перемиської української гімназії з 1907 р.! 20-літний пематуральний зїзд відбудеться в Перемишлі 7. червня 1927. Зголошуйтеся до тов. Антона Прокопа, канд. адв. Перемишль, канцелярія адв. д-ра Черлюнчакевича. — *С. Каспяк. А. Прокіп.* 1674 3—7

Порядок Богослужень в храмі св. Спаса у Львові. В четвер: в 9. год. рано Соборна Сл. Божа з вечірнею, в год. 6. веч. Страсти Господні. В пятницю: о 9. год. рано Царські Часи, коло 11. год. Винесения Плащаниці, о год. 6. вечером Надгробна Утреня. В суботу: о год. 9. рано Сл. Божа св. Василія Вел. з вечірнею, о год. 5·30 веч. Надгробна; Обхід **о 6. год. веч.** (не о 7.!) Воскресна Утреня. В Неділю Пасхи: о 7. год. рано чит. Сл. Божа, о. 7·30 свячення пасок; о 9. год. рано Торжественна Соборна Літургія; о 11. год. послідна читана Сл. Божа; о 5. год. попол. Велика Вечірня з проповідю.

Загальні Збори Українського Краєвого Товариства охорони дітей і опіки над молодіжю у Львові відбудуться 29. квітня н. р. о год. 16. в домівці Тов-а при вул. Бляхарській 11. І. пов. — ГОЛОВНА РАДА. 1906

Правничі книжки і кодекси продає і міняє за книжки на українській мові заряд бібліотеки Т-ва „Просвіта" у Львові, Ринок ч. 10. II. пов. в будні дні від 9—11 год. 1971 1—2

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ГОДИННИК Ваш буде найліпше направлений у Івана Сельтенрайха — Львів, площа Марійська 5. 1873а) 6—10

МАШИНИ до писання першорядних систем, нові і ужинані з письмом українським і польським, оказійно продає Ю. Ломага, Сенкевича 9, тел. 28—70. 1883 7-10

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10